

M I S L I

THOUGHTS

Printed and published (EDITOR)
Rev. BENO KORBIC
45 Victoria Str.
Waverley - N.S.W.

25. februar 1952.

Leto I.

Številka 2.

OUR TEMPORAL SAVEREIGN, KING GEORGE VI. HAS PASSED TO HIS ETERNAL REMORD. TO-GETHER WITH ALL THE PEOPLE OF HIS KINGDOM, WE MOURN HIS PASSING. OUR THOUGHTS NOW TURN TO OUR NEW SOVEREIGN, QUEEN ELIZABETH II. THE DEVOTION OF LOYAL SUBJECTS WHICH WE PAID TO HER FATHER, WE WILL PAY TO HER. TO SUCCEED TO THE THRONE AT THE EARLY AGE OF TWENTY-SIX IS A BIG RESPONSIBILITY FOR HER AND WE PRAY THAT GOD MAY BLESS HER REIGN AND BRING PROSPERITY AND HAPPINESS TO AUSTRALIA, THE SOUTHERNMOST PART OF HER KINGDOM, DURING IT.

RAZKROPLJENIM ROJAKOM

(Po Karlu Mauser-ju)

Australija! Sanjal sem o njej, ko sem bil še otrok v Matijevčevi kajži. Takrat sem mislil, da sem strojevodja. Nisem še vedel, da je ocean širši kot blejsko jezero, in da so onstran oceana prav taki ljudje kot tostran, z veseljem in bolečino. Nisem še vedel, da so onstran oceana ljudje tudi pod zemljo, ob strojih, da so tudi onstran oceana berači in bitja s prazno dušo. Zdaj vem, da je svet okrogel, da pusti bridkost v Evropi in greš brez nje čez ocean, pa misliš, da si sročen, ko pride bridkost iz druge strani in te najde stedi šumne ceste.

Toda ne za žalost, za veselje pišem ta pozdrav vsem Slovencem, ki so pregazili ocean, starin in novim.

Kaj so morja za ljudi, ki so z dušo doma? Nič! Samo mlakužica po dežju, ki jo pregazi dveletno dete. Nič ne more zapreti pota ljubezni. Ne Himalaja, ne oceani, ne pragozdovi, ne neizmerne puščave. Za ljubezen ni razdalj, ni globočin, ni visočin. Da je domovina tisoč klafter gl. boka, ljubezen pride do nje.

DOMOVINA JE NAS PELIN IN NASA STRD.

Za veselje, ne za žalost, pišem te besede. Na tisoč kosov je raztrgana domovina. V Ameriki je je kos, v Franciji utriplje, v Australiji živi, po Argentini diha, vsepošvda raste in prganja. Kako bi jo ne ljubili, drobce ne gorčično zrno, iz strdi in polina zlito.

Joj, pa pravijo, da smo tako majhni. V zgodovino sem šel gledat in sem videl, da smo veliki, da smo nekoč goli lomili rinsko železje, da smo gospodovali od morja do morja. V brk se je snejal Samo košatomu Dagobertu!

Joj, pa pravijo, da smo tako majhni. Vse zgodovino so nas pobijali, pa še živimo. Za mrtve so nas imeli, pa smo vriskali, pokopali so nas, pa smo vstali - in danes po vseh kontinentih žubori slovenska beseda. Pesem polj in

gozdov, pesem morij in gora.

Za veselje, ne za žalost je ta moj pozdrav. Ja ne bo nikogar sran slovenske besede, ki je samo ena. Poklekni bi morali, kadar po domače govorimo, zakaj sladkost je v domači besedi, ki je nima svet.

Za veselje so te besede, za veselje in za velike upanje.

Pozdravljeni, kjer ste, bratje in sestre! Za nas in za našo ljubezen je tisočletni karnček v najglobljem morju! Povsod je.

Pozdravljan vas bratje in sestre, kjerkoli ste! Vaša ljubezen je zelenjski kvator. (Iz Koledarja

Svobodne Slovenije)

18. marca 1414 leta je bil na Gosposvetskem polju ustoličen vojvoda Ernest Zelenjski. Obred ustoličenja je bil tokrat poslednjikrat opravljen v slovenščini. Ta dan je začetek našega hlapčevanja, obenem pa tudi upanja v boljšo bodočnost. Saj lahko postanemo veliki in močni v ljubezni, kot pravi Mauser.

NASA ZVEZDA

Zvezda mila je niglijala in naš rod vodila je; lepšena ta zvezda zala nogo vse svetila je.

Toda, oh za goro utono, skrije se za torni gaj; vprašam svetlo pilijono vrno li se še kdaj.

Pridi, zvezda naša, prid, jasno v nas upri oči, naj moj dan te zopet vidi, zlata zvezda srcnih dni.

Pri uredniku lahko naročite knjigo "Koledar" - Svobodne Slovenije, ki je izredno lep in vsebinsko bogat. Cena £1-10-0 plus poština.

Z A U P A N J E

Kupili so si hišo v predmestju. Njihov sen, inoti nekaj svojega, je bil uresničen. Tako so se bili že naveličali taboriščnega življenja, da so sklenili za vsako ceno -ven. Sedaj so srečni.

Začetne težave so bile velike. Hiša je bila prazna, ko so ^{se} vselili z borno prtljago, ki je bila pravzaprav še iz Evrope. Ni bilo ne mize, ne postelje, ne stolov. Za silo so si na hitro preskrbeli nekaj vojaških postelj. Hvala Bogu, bile so skoraj napol zastonj. Kuhinjske potrebnosti so bile tako skromne. Vsebovale so le nekaj škodolic, dva lonca, štiri žlice in plinski ogrevalnik. Vsa ta pičlost pa ni mogla preprečiti dobre volje.

Prav počasi in ob trdem delu je šlo na bolje. Ali, nesreča, ki je stalna spremljevalka, posebno še begunca in izseljenca, tudi tu ni pri- zanesla. Prišla je tiho in neopazno. Prišel je zdravnik, kupovali so zdra- vila. Prizadelo je čuvarico domačega ognjišča - mater. Velike oči otrok so pričale o strahu, nožev, s potezami zarezan obraz je govoril o skrbi. Kako tudi ne. Saj se je toplota doma spremenila v mraz.

Zena je bila privezana na postelj več kot dva meseca. Živčna oslabe- lost. Z močno voljo do življenja in po skrbni zdravniški negi se je doko- pala do izboljšanja. Zdravnik ji je dovolil, da sme vsak dan vstati po nekaj ur. Končno je prišel dan, ko ji je bilo dovoljeno prijeti za lažje hišno delo. Kdo bi mogel popisati radost vsch in novo upanje. Vse težave pri delu, vsi ostanki z odplačili na obroke, celo dolg, ki je bil nujen zaradi zdravniških izdatkov, vse, prav vse je bilo pozabljeno.

Po svojih opravkih v mestu, kajti vsakdanje skrbi in opravljanje okrog domače hiše, so izbruhnile z vso silo in zahtevale izvršitve, se je žena ustavila pred marsikatero izločbo.

Nekoga dne je naletela celo na izložbo z nabožnimi predneti. Začudeno je obstala. Saj ni mogla in to v tem mestu, kjer sta dve tretji- ni drugovercev. Milo se ji je storilo ob tem. Spomnila se je na domovino in hišo, kjer je bila rojena. Kako je dihala versko ozračje, ki so ga do- polnjevale četudi ne najlepše ali véasih zelo stare nabožne slike. Kaj bi bilo, če bi tudi za novi dom v novi domovini kupila tako sliko, tako jo modrovala. In če katero kupi, mora to biti slika Matere božje. Ni vede- la zakaj, ali zdela se ji je, da ima do nje zaupanje kot otrok do matere. Sicer ona ni ena onih "pobožnih", ki bi vsen svetnikom noge poljubovala, ko pa pride iz cerkve pa vse ljudi opravljal, ampak izpolnjuje svoje verske dolžnosti redno, kot jo je učila mati. Stopila je trgovino in ku- pila prav lepo sliko Matere božje.

Pred nedavnim sen jih obiskal. Ne bi mogli verjeti, kaj so pridne roke storile iz tega, ob času vselitvetako revnega doma. Ne bi verjeli.

Ogledal sen si hišo v moje veliko zadovoljstvo. Naletel sen tudi na sliko, ki jo je gospa kupila in visi sedaj na verandi. Bila mi je všeč. Ker inan navado, da povem, kar mislin, sen to tudi povedal. Tedaj je rek- la gospa: "Pred to podobo se vsako jutro ustavin, predno gren na delo in poprosim božjega blagoslova. Meni se zdi, da se inan samo Njoj (Materi bož- ji) zahvaliti da sen zopet zdrava in da delam." To je povedala tako živo, da ne je kar iznenadilo. Mislin sen si: Nagrajeno zaupanje. P.K.O.

RIBA NA PETEK

Na tisoče in tisoče ljudi nas katoličane pozna kot ljudi, ki na po- tek jedo ribe. Seveda si to nekateri razlagajo, da delamo to zato, ker so bili apostoli ribiči. Drugi zopet pravijo, da zato, ker so našli v katakombah znake, ki predstavljajo ribe in ker so ti znaki predstavljal Kristusa, so katoličani iz pobožnosti prevzeli ribo za jed. Čudno, ali ne. Pa so tako ljudje ustvarjeni, da radi o marsičem ugibljejo. Čeprav Cer- kov nikjer ne pravi, da je treba ob petkih jesti ribe, je to prešlo v me- so in kri katoličanov ene vrste, ki vse drugo prej verjamejo, kot pa verske resnice.

Véasih so nam rekli, da je v petek post. Danes se ob teh besedah na- snehnemo. Mislin si: v teh modernih éasih, pa vleči tako stare reči na dan. Saj se nihče več tega ne drži. Saj se tega ni moglo držati. Ljudje so dandanes itak nobene reči več ne držijo. Delajo to, kar se jim zljubi, pa mislijo, da delajo prav. Vedo še, da postojé neke cerkvene in božje za- povedi, a mislijo, da so dane le za otroke, ki še pameti nimajo. Držijo se postav, ki jih daje civilna oblast, ker se bojijo kazni za nepokoršči- no. Toda zapovedi, ki jim nakladajo véčno nagrado ali pa véčno kazen za- nemarjajo, ker ni policije zadaj. Se Bog jim je odveč.

Začetek vseh težav, v katerih se nahajamo z vso svojo duševno revščino in nesposobnostjo za čednost, je neprestan poizkus odstraniti Kristusa. Ljudje zavračajo resnico, ki jo je On prinesel, zanemarijo zapovedi, posebno zapoved ljubezni, ki vse poživlja in daje novega duha vsem, katerim je Kristus vodnik. Edino sredstvo v dosego zveličanja je spoštovanje do Kristusa, priznanje njegovih pravic in vzpostavitev tako pri posameznikih kakor pri družbi pokorščine, ki jo dolgujejo krščanski resnici in dobroti. Oblikovati morajo samega sebe po vzoru in duhu Jezusa.

V to nam pomaga post, ki vsebuje zatajevanje samega sebe in dobra dela združena z molitvijo.

V vseh cerkvah bodo brali sedaj postno postavo. Opozorili bodo na post in zdržek. Post, ki je pritrgovanje v jedi, velja vse dni štiridesetdanskega posta razen nedelj. Zdržek, ki obstoji v neuživanju mesa, je obvezen na pepelnično sredo (27. februarja letos) in vse petke v letu. V petkih štirideset dandanskega posta je združen s postom.

Pritrgovanje v jedi pomeni, da se smemo le enkrat dnevno do sitoga najesti.

Delavci in njihove družine so posta oproščeni, a držati se morajo zdržka, to je, ne smejo jesti mesa na pepelnično sredo in vse petke v letu. Ljudje, ki živijo po taboriščih niso vezani na post, ker so navezani na hrano, ki jo tam dobijo.

Dobro je, da si ljudje naložijo še kakke druge odpovedi, kot dokaz obvladovanja samega sebe in izraz krščanskega mišljenja.

Ni vedno treba, da nas pripostu vodi samo sveto misli. Mnogi zdravniki priporočajo post kot dobro zdravilo za telo. Neki judovski zdravnik se je stalno postil vsak teden in to v petek. Ne zaradi tega, ker je to predpisala katoliška cerkev, ampak zaradi tega, ker je ugotovil, da ni dobro za telo, če se stalno baše z mesom. Petek si je izbral, ker je bila v njegovem kraju navađa, da nihče tisti dan ni jedel mesa.

Vsi razni izgovori, da se posta ni mogoče držati in da se brez mesa ne da živeti, so več ali manj iz trte izviti izgovori. Vse zavisi od duha, ki spremlja post in pa od dobre volje, ki prenese tudi žrtve, če je treba. Brez žrtev pa ni nikjer uspeha ne v telesnem in ne v duhovnem svetu. Pri nas smo rekli: "Brez muje, se še čovelj ne obuje." P.K.O.

NON-CLERICAL CONFESSORS

(2)

For the doctor will want to know not only the nature and history of your present ailment, but also the nature and history of all your previous ailments; he will want to know about your brothers and sisters, about your parents and grandparents, uncles and aunts; about what and how often you eat and drink and smoke; about your associations, dissipations and recreations. Indeed, you begin to think he wants to know too much; you begin to regret you came at all. However, there is more to come. After finding out all you can tell about your condition, he will submit your body to an ocular examination; he will put you through various physical tests and contortions; he will place you in front of some electric apparatus by means of which he can look not only at you but into you and quite through you; and if you are too stubborn or too modest to go through all this, the doctor will refuse to prescribe for you. All this is necessary. A doctor who would prescribe for you without this preliminary scrutiny would run the risk of ruining his reputation and your health. Every doctor's office is a confession-box in which confessions of that kind are made and heard every day. After you have made one of these confessions you will realize how much easier it is to confess your spiritual ailments to a spiritual confessor in a dark confessional with nobody but the two of you, than to tell your bodily ailments to a medical confessor in a well-lighted office with, perhaps, the stenographer taking record of your own admission and the doctor's discoveries for future reference.

We have mentioned the doctors not because they are the only competitors of the clergy in the matter of confession, but as an illustration. Indeed the number of competitors is legion. Take the competition from the legal world. Just as we go to confession to a doctor when we have physical trouble, so we go to confession to a lawyer when we have legal trouble.

Our affliction may be a fight or an automobile collision, or something much more serious. And, as a confessor, the lawyer is just as embarrassing and as annoying as the doctor. He insists on knowing not only the nature and circumstances of your present offence, but also the nature, number and circumstances of your previous offences. In other words, he will ask you to make not only a particular confession but a general confession as well. He will want to know your record with the local police department

Leto I, Stevilka "2.

Stran 4.

and the local judge; whether you were alone or in company on the occasion in question, whether you had some drinks on that occasion and how many. He will ask you to tell him anything and everything that may add to or diminish the seriousness of the trouble; anything and everything that may offset the charges of the other party in the mishap, who is just now closeted with an opposing legal confessor giving his side of the story. Furthermore, after you have gone to confession to your own lawyer in private, you have to go to confession to the opposition lawyer in public; and then, God help you if in your life there have been any "ways that are dark or tricks that are vain."

As it is with the doctors and lawyers so is it with any and all others to whom you may apply for a remedy; they demand a full and complete confession before they will prescribe for your ailment. The Insurance-man, the social worker, the nerve specialist, the psychiatrist-all come with a questionnaire as long as day in June, and by the time you are through, you will have made a confession longer and more detailed and more embarrassing than ever you made to your spiritual confessor. Indeed, it might interest you to sit down and figure out all the times you have gone to confession in non-spiritual matters. You will realize that the easiest one and the one that did you most good was the one you made to the priest in sacramental Confession.

Confession in church cost you nothing; you can go as often as you wish, without encroaching on the family budget. There is no record of what you say, nor any recognition of personal relations. Those who go most frequently come to love it because of its spiritual helpfulness; those who know nothing about it, and who themselves go to confession to other kinds of confessors, some of whom are fakers, all of whom demand a fee for finding out what is wrong with you. Frequent use of Confession as practised in Church would diminish very considerably the necessity of the other kinds of confession I have mentioned; and a comparative study of them all would result an instantaneous verdict in favour of the security, privacy and easement of the one to be had at the beck or call of every Catholic in his parish church.

BLAZING PETROL COVERS SLOVENIAN BISHOP -S PETROLEJEM NAD ŠKOFA VOVK-a

(Vatican City) - The Bishop who was (Tanjug) - Dne 20. januarja se je assaulted is Monsignor Anton Vovk, of generalni vikar in zastopnik ljub- Ljubljana. lianske škofije Anton Vovk odpeljal

Before the petrol was thrown young
Red sympathisers pelted him with ink
and snowballs.

Monsignor Vovk had already been attacked once, last spring. The new assault is the result of a systematic campaign against the Catholic Church, which is more violent in those regions where the Catholic faith is deepest.

Last May Yugoslav police attacked Monsignor Maximillian Drzcnik, Bishop of Maribor, Yugoslavia, "because his pastoral visit to the district of Ptuj was welcomed with enthusiasm"- said the Vatican newspaper "Osservatore Romano."

na katerih je bilo odkrito, da je Siraj ovajal pristaje osvobodilnega boja, od katerih so štiri ustrelili Italijani, devet pa so jih internirali. Razen tega je škof Vovk znan kot človek, ki je bil med vojno povezan z izdajalsko "bela gardo".

Eri demonstraciji proti Vovku je prišlo do grodega ravnanja, tako da sta bila laže ranjena škof kakor tudi zastavnik Ljudske milice Ivan Tavčar ki je ščitil škofa. Organon oblasti je uspelo Vovka potegniti iz množice in ga zaščititi. Škofu so takoj nudili zdravniško pomoč. Oblastva so izvedla preiskavo. (Po ljubljanskem dnevniku).

25. februar 1952.

"M I S L I"

Leto I. Stevilka 1.

Stran 5.

KOTICEK PALEK MALTIN

NUCEK IN MACEK - dva mlada mucka,
sta se javila Stricu Bradacu. Pro-
sila sta ga, naj jima preskrbi do-
rega gospodarja za zimo. Pravita, da
bosta pridno lovila miske, samo da
bosta dobila za placilo dovolj mle-
ka. Kdor ju zeli, naj ju pride iskat
k Stricu Bradacu.

RESNICA

ENO JE POTREBNO LE: SRETI ZASE
LJUBI BRATA - DVIGNI GA, ODPRI
MU VRATA - BODI TI SODNIK SRCE. (F.L.)

NAS MATERIN JEZIK JE GOVORICA, KATE-
RO NAS JE NAUCILA GOVORITI MATI.
KEM SMO SLOVENC, JE NAS MATERIN
JEZIK SLOVENSKE JEZIK.

V nedelje

Nedeljsko sonce je oznailo svoje
kraljevanje.

Iz doline, s hribov in gričov se po-
zdravljajo in si odzdravljajo bele
cerkve.

Po široki cesti, po stezah preko travnikov, po strnih klancih se vijó
procesije vernih kristjanov. Veliko jih je.

Ob lepem nedeljskem jutru, kadar s holmov in hribov poje zvonovi, je
korak lahek in prožen. Lica so sveža. Oči gledajo jasno in veselo. Na ustih
je smehljaj. In vsakemu je srce očiščeno, kakor da prihaja od spovedi in
obhajila. Ob tej blagoslovljeni uri ni nič zlega, nič temnega v njih. Verni
otroci te zemlje so, vredni njene lepote. Z njo prepevajo in vriskajo, z
njo žalujejo. Z njo govorijo zvesto in odkritosrečno, kakor govori otrok
z materjo.

Praznik, poln pesni in veselja, je na nebu, na planinah, na polju in
snožeti, na belih cestah in klancih. In najlepši je v vernih srcih. (Cankar)

"O LJUBI, LEPI IN POSTENI SLOVENSKE JEZIK! S TEBI SEM PRVIC KLI-
CAL SVOJO LJUBEZNIVO MATER IN DOBREGA OCETA: V TEBI ME JE MATI UCILA
MOLITI IN SPOZNAVATI BOGA; TEBE HOCEM HVALEZNO SPOSTOVATI IN TE OHRAN-
JATI KOT NAJDRAZJI SPOMIN NA SVOJE RAJNE STARSE; ZA TVOJO CAST IN LEPO-
TO HOCEM PO PAMETI SKRBEETI, KOLIKOR PREMORIM. DO SVOJE POSLEDNJE URE HO-
CEM NAJRAJSI V SLOVENSKEM JEZIKU HVALITI BOGA, NAJRAJSI V SLOVENSKEM JE-
ZIKU UCITI SVOJE LJUBE BRATE IN SESTRE SLOVENCE. KOT HVALEZEN SIN SVOJE
LJUBE MATERE ZELIM, NAJ BI BILA SLOVENSKE MOJA POSLEDNJA BESEDA? PRAV KA-
KOR JE BILA SLOVENSKE MOJA PRVA." (Anton Martin Slomšek)

KAJ GOVORI BOGU

Mojsrp je rezal Tvoje bilke
moj znoj je nočil Tvoje trte,
večer je, vžgi zvezda svetilke.

Moj molk častil je grozd in travo,
srp, koso, sode, klet in kravo,
zdaj k Tebi so oči uprte.

Moj plug oral je Tvoja polja,
Tvoj prst oral je moja lica,
še zato je na nizi žlica.

Prisedi, z mano povečerjaj,
potem pa ves svoj dolg izterjaj.
In naj zgodi se Tvoja volja.

Mojsrp Gradnik

M O L I T E V
Jezušček, tam gori
v svojem zlatem dvori
sveti križ držiš,
z angelci sediš.
Prve hlače nosim
in kleče te prosim
zdravjaj svoji mami,
ki me zjutraj drami,
češe in umiva,
meni srajčko šiva,
sladkih jabolk reže,
rada s kruhom streže,
mleka piti daje,
da ga še ostaje. (F. Levstik)

Volk in pastirji

Pastirji so janjčka zaklali, spekli
in jedli. Prišel je mimo volk. - Ko
jih je videl pri tako dobri ju-
žini, je dejal: "No, koliko hrupa in
vpitja bi bilo, ko bi jaz to storil."

NE POZABI,

da je verna slovenska mladina vedno
praznovala in še praznuje:

OČETOVSKI DAN 19. marca

MATERINSKI DAN 25. marca

Ne delaj si skrbi z darilom. Ne
stane te nič, le nekaj dobre volje.
BODI P IDEN - TO BO NAJLEPŠE DARILO.

IZ PISEMSKEGA NABIRALNIKA !

Danes vam pošiljam drugo številko "MISLI" z željo, da bi bila druga številka vsen še bolj dobrodošla kot prva. Obenem se tudi zahvaljujem vsem, ki so se zavedli svoje dolžnosti in nas moralno ter materialno podprli. Pišite nam velike in sporečaje še tako malenkostne reči iz Vašega življenja. Van se bo zdelo to verjetno brez pomena, drugim bo pa v veliko veselje. Ne pozabite tudi na tiskovni sklad lista. Brez denarja ni "muzike" - to se pravi, brez papirja in strojev tudi v Australiji ni mogoče tiskati časopisa, pa če bi ga še tako hoteli.

IZ DOMOVINE.....

...še kar gre, čeprav nam nalagajo tako visoke davke. Kadar je najhujše pa že nekako pride, da se nekako preobrne. Zdaj kaže, da bo vsega dovolj, samo drago bo, tako da ne bo mogoče kupiti, ker je zelo malo denarja. Ljudje zelo jarmajo. Pa je prav tako. Naj še tisti skusijo, ki so to hoteli ineti. Težko je le, da vsi zaradi tega trpijo. Bog naj Ti povrne, kar za nas storiš in naj Ti da zdravja, da drsežeš, kar želiš.....

...Lepo se vam zahvaljujem, da iz take daljnih krajev mislite na nas v domovini. Želim vam na daljnem južnem kontinentu obilice božjega blagoslova in sreče pri vseh dolih.

...prihodnje leto pa zopet (na potovanje), dasiravno so nam vlak tako podražili.

...Sem bil pri njen (župniku). So zelo slabo oblečeni, še prav raztrgani....

IZ AUSTRALIJE.....

Singlton NSW.-Z ozirom na Vaše vrstice glede slovenskega časopisa, si dovolim zaprositi Vas, častiti gospod, za natančnejša poročila, ker lahko vam je razumeti, da bo to za mene velikega pomena, ker že več let nisem imel v rokah slovenske knjige ali slovenskega časopisa.....

Siding Vic.-Prisrčna hvala za lepo božično poslanico in za list, katerega sem pravkar prejel. Tako ja, da tudi slovenska Australija pride do besede. Lepo in hvalo vredno tudi, da sta se žrtvovala dva slovenska duhovnika in prišla med nas - kostru-
ne. Pri današnjih razmerah in okoliščinah bi sicer naši ljudje sčasom docela pozabili, da je poleg telesnega blaga, treba nisliti tudi še na kaj drugega in da človek ni na svetu samo za to, da je, pije in gleda konjske dirke. Naloga sicer ni lahka, ker smo tako raztreseni, pa doseglja jih bo od časa do časa vsaj

pisana beseda in jih opomnila, da nam je vera naših očetov svetinja, katere ne smemo zavreči.

Brisbane Qld.- Z velikim veseljem sem prejel Vašo nepričakovano prvo številko časopisa, za katerega se vam najlepše zahvaljujem, kakor tudi žena. Dobil sem tudi prijatelja, ki bi bil vesel, če bi tudi njemu poslali časopis.

Ipswich Qld.- Pred kratkim sem prejel časopis "MISLI", ki sem se ga zelo razveselil. Res, da je skromen, toda mi smo obogateli že s tem, da imamo časopis, čeravno je še zaenkrat tako majhen.

Unanderra NSW.- Z izrednim veseljem sem prejel prvo številko našega lista, ter se vam zanj iskreno zahvaljujem. Kakor Vi in Vaši sodelavci želite in se trudite, da se list uveljavi med Avstralskimi Slovenci, tako vam tudi jaz želim poln uspeh ter sem vam pripravljen po svojih močeh pomagati.

V naše veliko veselje je število prejetih pison veliko, le žal, da vseh naenkrat ne moremo objaviti. Pa drugič več. Pridne pišite in sporečajte svoje želje. PRIDOBIVAJTE NOVIH NAROČNIKOV.
IZ AMERIKE.....

...Vašo "MISLI", ki sem jih danes dobil v roke, sem v dušku prebral. Častitan, ker ste začeli in nadaljujte, ker misli se zaenkrat dobre, predvsem za to, ker hočete vsaj tam v Australiji zediniti na nek način vse dobromisleče Slovence. To je tako nujno potrebno, da bi vsaj v tujini bili Slovenci v gotovih in najvišjih ciljih združeni. Nič ni hudega "zertrent nar-schieren", vendar, kadar gre za dom in vero, je treba Zusammen-schlagen", ne pa kakor smo delali in Slovenci še delamo. Da ima vsak svoje gledanje, svoje prepričanje je naravno in potrebno, več glav, več misli, vendar je treba načrte koordinirati, kadar gre za skupno dobro. In to hočete Vi doseči s svojim listom, ki naj bi bil torišče za izmenjavo vsega, kar se rodi in poraja v glavah in srcih tankajšnjih Slovencev. Slovenec je po naravi odkrit in srčno dober, samo suženjska preteklost mu je vlila v kri strah pred večjin ter preveliko upogljivost hrbta. Strenite v svoj listu za pošteno in nožato izražanje. Če bi bilo tega več med nami, ne bi bilo toliko nezaupanja, pa tudi ne toliko prerekanja. Spoštovati je treba vsakega, ki odkrito pove, kar misli, čeprav je različnega mnenja in druge skupine.